

30 April : Verjaardag van H.M. Koningin Juliana

SPANJE

In Spanje regeert nog steeds dictator Franco.

Veel dictators regeren er niet meer in de wereld. Onlangs (dat herinneren sommigen van jullie zich nog wel) hebben we in O.E.K. verteld van Péron, de dictator in Argentinië. Geen wonder dat die twee collega's vrienden zijn!

In de tweede wereldoorlog is Spanje neutraal gebleven. Franco heeft de andere collega-dictators, Hitler (Duitsland) en Mussolini (Italië), niet geholpen, maar evenmin de geallieerden.

Spanje is van ouds een Rooms

land. Steeds heeft men het daar de Protestanten moeilijk gemaakt. Te vuur en te zwaard heeft vooral koning Filips II de kettters vervolgd. Zo erg, dat er van het Protestantisme weinig overbleef.

En al is de manier van vervolgen anders geworden, de haat tegen de ketters is gebleven. Zo mag een Protestant in Spanje geen ambt bekleden. In 't leger kan hij geen officier worden. Als een Protestant sterft, mag hij niet op de gewone begraafplaats begraven worden, want die zijn van de Roomsens, dat is „gewijde” grond.

De Protestanten moeten hun doden maar ergens anders begraven.

Huwelijken worden in Spanje door de priester gesloten. Als Protestanten willen trouwen, is een kerkelijke huwelijksbevestiging niet voldoende. Zij moeten door de rechter getrouwd worden, anders wordt zo'n huwelijk niet erkend. Daarbij moeten bruid en bruidegom echter verklaren, dat ze nooit tot de Roomse Kerk hebben behoord. Kunnen ze die verklaring niet geven, dan weigert de rechter het huwelijk te voltrekken.

Je begrijpt dus wel, dat iemand, die vroeger Rooms was en later tot het Protestantisme bekeerd is, in Spanje eigenlijk nooit kan trouwen.

Het heet, dat er in heel Spanje maar een 200 kerkjes zijn. Gemakkelijk te herkennen zijn ze niet. Je vindt ze niet zo gauw. Een naam of tekst mag er niet opstaan. Een toren of klok

mogen ze evenmin hebben. De voor-gevel van zo'n kerk mag niet aan de openbare straat staan.

2

Voor het bouwen van een nieuwe kerk wordt tegenwoordig geen toestemming meer gegeven. Er zijn trouwens grote plaatsen genoeg, waar maar zo weinig Protestanten zijn, dat ze onmogelijk het bouwen van een kerk zouden kunnen bekostigen. Dus dan maar godsdienstoefening houden thuis? Ja, maar dat mag zo maar niet! Daar is vergunning voor nodig, en die krijgt men maar zelden.

Ook moet men oppassen, dat de psalmen niet zo luid worden gezongen, dat men het buiten kan horen, want dat is strafbaar!

Een Spanjaard, die een Bijbel of een godsdienstig boek wil kopen, is niet zo gauw klaar, want aan de invoer van Bijbels en protestantse geschriften worden allerlei moeilijkheden in de weg gelegd.

Van godsdienstvrijheid is dus in Spanje geen sprake. Wel van haat.

Protestantse scholen zijn er niet meer. Die er nog waren zijn op last van de autoriteiten gesloten. De kinderen moeten maar op Roomse scholen onderwijs ontvangen.

Maar de haat gaat nog verder. Er is één bisschop, die herhaaldelijk het Spaanse volk waarschuwt tegen de „Protestantse ketterij”. 't Gevolg is, dat soms een troep jonge heethoofden een aanval doet op de Protestantse kerken. Onlangs gebeurde dit nog in Sevilla, waar maar één kerkje staat. De predikant werd mishandeld en Bijbels en kerkboeken op een hoop gegooid en verbrand.

Zo zijn er de laatste jaren tientallen kerkjes door fanatieke roomsen vernield. Is 't niet verschrikkelijk?

't Schijnt erg moeilijk te zijn om de vervolgte christenen in Spanje te helpen. Telkens weer wordt de hulp uit het buitenland tegengewerkt of verboden. Eén ding kunnen de Spaanse autoriteiten niet verhinderen. Dat is het gebed van Gods volk voor hun verdrukte broeders in Spanje.

Zullen we er om denken?

WIE wordt president in Amerika?

Eigenlijk deugt dit opschrift niet helemaal. Amerika bestaat immers niet uit één, maar uit verschillende landen. Noem er maar eens enkele uit Noord- en uit Zuid-Amerika.

Toch is het wel duidelijk, welk land bedoeld wordt, als er staat: Wie wordt president in Amerika? Want er is één staat, die voornamer is dan de andere, een staat, die we gewoonlijk Amerika noemen. De eigenlijke naam is: United States of Amerika (d.w.z. Verenigde Staten van Amerika) kortweg aangeduid met de drie beginletters U.S.A.

Die U.S.A. vormen samen een republiek. Aan het hoofd staat dus een president. Het Amerikaanse volk gaat elke 4 jaar naar de stembus om een president te kiezen. Dat zal dit jaar in de maand November weer plaats hebben. En al duurt het dus nog ongeveer zeven maanden, toch heerst er al spanning, in verband met de vraag, wie nu president zal worden.

Jammer genoeg vragen verreweg de meeste kiezers zich niet af, of de nieuwe president een gelovig man is, die zijn hulp en kracht van God begeert. Zij willen eerst uitmaken of de nieuwe functionaris een democraat of een republikein moet zijn. Want tussen die beide partijen gaat het in Amerika. 'k Zal maar niet proberen, je het verschil tussen die twee uit te leggen, want dat wordt te moeilijk. Meestal is de democratische partij de grootste, zodat nu al twintig jaar lang presidenten uit die partij aan het bewind zijn geweest. De laatste zeven jaar is dat nu president Truman geweest. Vier jaar geleden is hij door het Amerikaanse volk herkozen. Zou hij zich nog weer candidaat stellen? Of zou hij er genoeg van hebben?

En waren er dan nog meer kandidaten uit zijn partij? Wie zouden de republikeinse kandidaten worden? 't Waren allemaal vragen voor de Amerikanen, die langzamerhand beantwoord worden. Maar het antwoord op de grote vraag: „Wie zal de volgende vier jaar zijn intrek nemen in het Witte Huis?“ (zoals het paleis in Washington genoemd wordt), dat antwoord kan pas in November gegeven worden.

Lange tijd was het nog ónzeker, of

President Truman

Truman zich herkiesbaar zou stellen. Zelf liet hij zich er niet over uit. Veel democraten meenden zelfs, dat de enige kans op een democratische overwinning hierin bestond, dat Truman zich weer candidaat stelde.

Zij zijn teleurgesteld, want onlangs heeft de president verklaard, dat hij dit niet zou doen. Hij wenste niet nog eens vier jaar president te zijn. Mevrouw Truman is er erg blij om. Zij voelde zich in het Witte Huis als

14 April 1912

DE RAMP VAN DE TITANIC

Veertig jaar geleden werd de Titanic (uitspr. taitènik) afgebouwd. Het was het grootste schip ter wereld. Het mat 45000 ton. Engeland was trots op dit wonder van bouwkunst. Dit schip zou zelfs niet kunnen zinken!

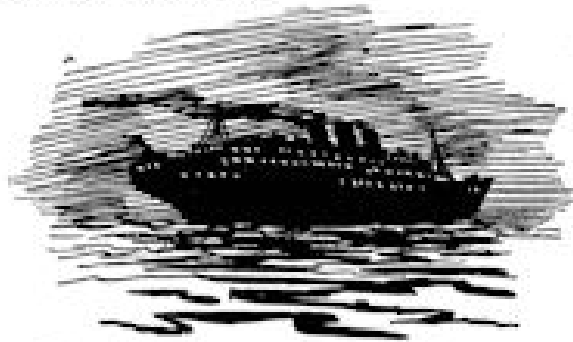
Er waren 15 waterdichte schotten in aangebracht, zodat het schip was verdeeld in 16 afdelingen. Kreeg het schip een lek, dan liep een afdeling vol water, maar het schip bleef toch drijvend. Dit schip kon, volgens de mens, de zwaarste stormen trotseren.

De eerste tocht van het trotse schip zou voor velen een pleziertochtje zijn van Southampton naar New York. Aan boord waren ruim 1300 passagiers. De bemanning telde 885 koppen.

Zondag 14 April naderde de Titanic de buurt van New Foundland. Een gebied waar zich ijsbergen bevonden. De marconist ontving de gehele dag waarschuwingen. Het schip voer echter door met een snelheid van 22 knopen per uur (1 knoop is 1852 m).

In het kraaiennest zat de uitkijk. Hij moest uitkijken en waarschuwen voor gevaar. De nacht was licht, de

zee kalm en er hing geen mist, zoals dat meest in de nabijheid van ijsbergen het geval is.

Rustig waren de passagiers gaan slapen, vertrouwend op het „onzinkbaar schip”. Ook de kapitein stond niet op de brug, maar was eveneens gaan slapen. Zijn officieren konden het immers best af op zo'n schip!

Om 11 uur had het schip, de „Californian”, dat in de buurt voer, nog gemeld: „Wij liggen stil, ijs aan alle kanten”.

De „Titanic” voer met dezelfde snelheid verder.....

Even na middernacht gebeurde het! De uitkijk in het kraaiennest meldde:

een goudvis in een aquarium, zoals ze zei.

Nu moeten de democraten op zoek naar een nieuwe kandidaat. Er zijn wel liefhebbers, maar zoals de zaken nu staan, lijkt het er veel op, dat de republikeinen het deze keer zullen winnen bij de verkiezingen. Vooral ook, omdat één van de voorlopige kandidaten generaal Eisenhower is. Iedere Amerikaan kent hem. In de laatste oorlog was hij opperbevelhebber van de geallieerde legers. Hij, als overwinnaar van de Duitsers, is erg populair. Vooral bij de duizenden soldaten, die onder hem gediend hebben, en als hij straks bij de verkiezingen kandidaat is, zullen zijn tegencan-

didaten in hem een geduchte mededinger hebben.

„Ijsberg, recht vooruit”.

De eerste stuurman liet ogenblikkelijk het roer wenden en commandeerde de machinekamer: „Stop — volle kracht achteruit.”

De „Titanic” schoof, 40 seconden later, rakelings langs de ijsberg heen. Een zucht van verlichting steeg op van de brug. Gelukkig!

Maar onder het water was de bodem door de scherpe ijsblokken geraakt. De scheepswand werd onder de zeespiegel over een lengte van 100 meter opengescheurd. Zes waterdichte afdelingen liepen onmiddellijk vol. Hierbij was ook de machinekamer. De gevaarlijkste afdeling van alle!

De gewekte gezagvoerder en zijn officieren begrepen nu dat het „onzinkbare” schip zou vergaan. Hoe lang zou het nog blijven drijven?

De passagiers hadden geen schok gevoeld en sliepen rustig door. De stewards moesten de passagiers waken, maar deze geloofden niet aan gevaar. Men had er de gehele reis niet aan gedacht. De gewone voorzorgsmaatregelen, de sloepen-repetities, waren niet genomen.

De eerste reddingsbootjes hingen gereed. De passagiers konden niet geloven in het grote gevaar. Ze hadden geen zin om in een klein bootje, de koude zee op te gaan!

De bemanning was niet ervaren genoeg om de passagiers te dwingen, rustig te vertrekken. De sloepen voeren af, slechts half bemand.

Eindelijk beseften de overgeblevenen de ernst van de toestand. Toen wilden ze wel in de kleine boten. Liefst allemaal tegelijk. Ze drongen naar de sloepen. De officieren traden streng op, zodat er geen paniek ontstond. Maar... er bleken veel te weinig reddingboten op het nieuwe schip te zijn! Vrouwen en kinderen gingen eerst. De mannen traden terug om te sterven.

De marconisten seinden onophoudelijk het noodsein: C.Q.D. (Come Quick Danger: kom snel, gevaar). Trouw bleven ze op hun post.

Beneden in het schip vochten de machinisten en stokers tegen vuur en

water. Helden, die tot het laatste hun plicht deden.

En de scheepskapel bleef spelen! Over de wijde wateren klonk het mooie lied: „Nader mijn God, tot U”. Hoevelen hebben het in hun laatste ogenblik aangegrepen om er mee de eeuwigheid in te gaan?

Bijna 3 uur na de aanvaring schoot de achtersteven van het schip plotseeling steil omhoog. Het water drong door tot de dynamo's. De lichten gingen uit.

Een kort ogenblik stond het schip

recht overeind. Toen dook het bijna verticaal de diepte in.

Vanuit het ijskoude water steeg een duizendvoudige kreet op! Niemand van de ooggetuigen kon dit ogenblik ooit vergeten.

Toen werd het stil... 1513 mensen vonden een graf in de golven. Slechts 700 personen werden gered door het schip „Carpathia” dat de noodseinen had opgevangen en twee uur na de ramp arriveerde. De marconist van het dichtstbijzijnde schip had de noodseinen niet gehoord. Hij was te middernacht naar bed gegaan.

De ochtendbladen van New York en Londen wisten te vertellen dat de „Titanic” door een ijsberg was geraakt, maar weinig schade had geleden en rustig op eigen kracht verder stoomde.

Enkele uren later wist men beter en hoorde heel de wereld de ramp van de „Titanic”, het „onzinkbare” schip.